

РЕШЕНИЕ

№ 2652

гр. София, 19.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 04.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **832** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, вр. ЗДДС.

Образувано е по жалба от управителя на [фирма], против Ревизионен акт № Р-22002221002122-091-001/07.10.2021 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП – С., потвърден от директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. с Решение № 1969/23.12.2021 г.

В съдебното производство дружеството – жалбоподател, след редовно призоваване не е представявано. С жалбата се твърди, че: „ревизиращият орган не е съобразил принципните положения, залегнали в основата на чл. 177 ЗДДС; не са на лице елементите от фактическия състав на отговорността по чл. 177 ЗДДС; констатациите на ревизиращия екип са неправилни; използваният метод на „сравнимите неконтролирани цени“, при изготвяне заключението на назначената от ревизиращите органи оценителна експертиза е непълен, неточен и води до погрешни изводи. Цитирани (възпроизведени) са и решения на СЕС, но не са ангажирани каквито и да било доказателства за насрещно доказване на твърденията за неправилност на ревизионния акт. Не е заявено искане за възстановяване на разноски за водене на делото.

Ответникът, чрез юрисконсулт оспорва жалбата, като се позовава на мотивите, изложени в Решение № 1969/23.12.2021 г. Желает юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема следното.

С процесния РА № Р-22002221002122-091-001/07.10.2021 г. е ангажирана отговорност

на [фирма], на основание чл. 177 ЗДДС, като пряк получател на облагаема доставка от [фирма], по фактура № 20000000336/18.07.2019 г. за доставка на четири превозни средства - полуремаркета-газови цистерни, на обща стойност 380 000 лева и начислен ДДС – 76 000 лева, който не е внесен от издателя на фактурата. По същата фактура [фирма], през данъчен период м. 07.2019 г. е упражнило право на приспадане на данъчен кредит, в размер на 76 000 лева.

Ревизията е втора за процесния случай, след като решаващият административен орган е отменил предходния РА № Р-22221720005973-091-001/11.01.2021 г. с Решение № 498/30.03.2021 г. Възложена е с редовно издадена от компетентен орган по приходите заповед. Съставен е ревизионен доклад (л. 43 от делото), въз основа на който компетентни органи по приходите са издали процесния РА № Р-22002221002122-091-001/07.10.2021 г. (л. 27). С него, в тежест на [фирма] е определено задължение за ДДС, за м. 07.2019 г. в размер на 76 000 лева и лихви – 16 573, 55 лв., във връзка с вече цитираната фактура № 20000000336/18.07.2019 г., издадена от [фирма].

Процесуалните действия на ревизиращите органи са описани подробно в доклада и са възприети изцяло от издателите на ревизионния акт.

През ревизираните периоди основният предмет на дейност, на [фирма] е отдаване на МПС под наем. С процесната фактура дружеството е придобило от [фирма] четири превозни средства - полуремаркета-газови цистерни, на обща стойност 380 000 лева и начислен ДДС – 76 000 лева, като не се спори, относно реалното получаване на доставката – факт, признат с издаден на доставчика РА № Р-22221719005070-091-001/20.05.2020 г. Доставчикът е отразил фактурата в отчетен регистър „Дневник за продажбите“ и е подал справка-декларация по ЗДДС, с вх. №22171693913/13.08.2019 г., с която е деклариран резултат „ДДС за внасяне“, в размер на 1 961, 09 лв. Всички декларирани от [фирма] сделки за същия данъчен период са били обект на ревизията, приключила с горесцитирания РА № Р-22221719005070-091-001/20.05.2020 г., с който са били определени задължения за ДДС, произтичащи от отказано право на данъчен кредит по декларирани фактури за покупки, издадени от „рискови и дерегистрирани по ЗДДС лица“. Поради това, с РА № Р-22221719005070-091-001/20.05.2020 г. декларираният от [фирма] резултат за данъчен период м. 07.2019 г. е променен от ДДС за внасяне 1 961, 09 лв., на ДДС за внасяне - 192 495, 69 лв. РА № Р-22221719005070-091-001/20.05.2020 г. е обжалван от [фирма] и е потвърден с Решение №1218/06.08.2020 г. на директора на Дирекция :ОДОП“ - С., както и от Административен съд София град, с Решение № 3917/15.06.2021 г., по адм. дело № 9789/2020 г., което към момента не е влязло в законна сила, понеже по касационна жалба е образувано адм. дело № 8588/2021 г., по описа на ВАС.

Установено е още, понеже се доказва от наличните в делото писмени доказателства и съответно не се опровергава от страна на [фирма], че: [фирма], към датата на издаване процесния по настоящото дело РА № Р-22002221002122-091-001/07.10.2021 г. не е погасило задължението си за данъчен период м. 07.2019 г., установено по основание и размер с РА № Р-22221719005070-091-001/20.05.2020 г.; К. И. К., която е подписала жалбата по настоящото дело в качеството си на управител, към периода на издаване на фактурата (м. 07.2019 г.) също е била управител, както на [фирма], така и на [фирма]. Дружествения си дял от капитала на [фирма] К. И. К. е прехвърлила в края на м.11.2021 г., на Ю. С. К., с който продължават да бъдат свързани лица,

предвид данните от ТР за участието им в други търговски дружества.

Според договора от 18.07.2019 г. за покупко-продажба на процесните четири превозни средства, плащането от страна на получателя е следвало да бъде направено до шест месеца от подписването на договора, но се твърди да е платена само сумата от 43 200 лева, на 14.04.2020 г. За доказване на това частично плащане е представено банково извлечение от [фирма], от 14.04.2020 г., което обаче ревизиращите органи не са приели за доказващо плащане на 43 200 лева, понеже са установили, че е наредено по банкова сметка № [банкова сметка], която е на „М.“ Д., ЕИК:[ЕИК], а не на [фирма], с ЕИК[ЕИК]. За неплатените 412 800 лв. (след приспадане на уж платените 43 200 лева) и за други задължения на [фирма], към [фирма], в размер на 152 400 лв. между двете дружества, на 18.01.2020 г., е сключено споразумение за разсрочено плащане, с което срокът е удължен до 18.01.2021 г. В производството по административно оспорване на ревизионния акт от [фирма] са представени: друго споразумение - от 18.01.2021 г., за удължаване срока до 01.10.2021 г., като изрично в него е посочено, че същото е окончателно; протокол от 01.06.2021 г. за прихващане на насрещни задължения, според който, доколкото [фирма] дължи на [фирма] 83 649, 60 лв. (с неуточнен произход) страните се споразумяват, че задълженията на второто са в размер на 438 350,40 лв.

С Акт, № Р-22002221002122-01-001/04.06.2021 г. органите по приходите, извършили процесната ревизия са възложили експертиза за определяне пазарната цена на четирите превозни средства, към датата, на която е прехвърлена собствеността върху тях, в полза на [фирма] – 18.07.2019 г. Вещото лице – независим оценител е използвало метода на сравнимите, неконтролирани цени, съответстващ на този на пазарните сравнения. Заключение е, че: полуремарке, марка „Д. 42“, шаси SV9CNG420YDDR1683, рег. [рег.номер на МПС], с дата на първа регистрация 2000 г. и цена по фактура - 100 000 лв., реално се е търгувало в диапазона от 52 627 лв., до 63 706 лв., или с около 37 000 лева по – евтино; двете полуремаркета, марка „Д. 42“, шаси SV9CNG420YDDR1684, с дата на първа регистрация 2000 г., рег. [рег.номер на МПС] и шаси SV9CNG420WDDR1599, с дата на първа регистрация 1999 г. и рег. № С 91542ЕР, с цени по фактурата 100 000 са стрували от 52 241 лв., до 63 239 лв. по пазарни цени към датата на сделката, т.е. – с около 37 000 лева по – евтино; полуремарке, марка „Болган Л 4047 Е.“, шаси ZA9L4047CA4B45946, с дата на първа регистрация 2000 г. и рег. [рег.номер на МПС], с цена по фактура - 80 000 лв. е било с реална пазарна цена от 52 241 лв., до 63 239 лв., т.е. – с около 37 000 лева по – евтино. Въпреки съдържащите се в жалбата абстрактни възражения срещу експертното заключение, жалбоподателят не е ангажирал съдебнооценителна експертиза. Съдът не намира основания да дискредитира изготвеното в ревизионното производство експертно заключение. Методите за определяне на пазарни цени, за целите на данъчното облагане са дефинирани като пет различни метода (§ 1, т. 10 ДР ДОПК), а редът и начините за прилагането им са уредени с Наредба № Н-9 от 14.08.2006 г., издадена от министъра на финансите. Според чл. 7 от наредбата, за определяне на пазарните цени се използват методите по б.б. „а“, „б“ или „в“ на § 1, т. 10 ДР ДОПК. Именно в съответствие с това предписание вещото лице е определило пазарни цени на четирите превозни средства.

Жалбата до Съда е процесуално допустима, но е неоснователна.

Спорът е правен и касае законосъобразното прилагане института на солидарна отговорност, регламентиран с чл. 177 от специалния закон – ЗДДС.

Разпоредбата с наименование: „Отговорност на лицата в случаи на злоупотреби” предвижда възможност (чл. 177, ал. 1) „регистрирано лице - получател по облагаема доставка, да отговаря за дължимия и невнесен данък от друго лице, доколкото е ползвало право на приспадане на данъчен кредит, свързан пряко или косвено с дължимия и невнесен данък“. За реализиране на отговорността са поставени условия (ал. 2), регистрираното лице да е знаело или да е било длъжно да знае, че данъкът няма да бъде внесен, и това да е доказано от ревизиращия орган, по реда на [чл. 117 - 120 ДОПК](#). За целите на ал. 2, с ал. 3 е въведена презумпцията, че лицето е било длъжно да знае, когато са изпълнени едновременно следните условия: 1. дължимият данък по ал. 1 не е ефективно внесен като резултат за данъчен период от който и да е предходен доставчик по облагаема доставка, с предмет същата стока или услуга, и 2. облагаемата доставка е привидна, заобикаля закона или е на цена, която значително се отличава от пазарната. Алинея б на чл. 177 изисква още, „в случаите по ал. 1 и 2 отговорността да се реализира по отношение на лицето, пряк получател по доставката, по която не е внесен дължимият данък, а когато събирането е неуспешно, отговорността може да бъде реализирана по отношение на всеки следващ получател по реда на доставките“. Настоящият съдебен състав приема категорично, че за разглеждания случай са осъществени от обективна и от субективна страна всички елементи от сложния фактически състав на отговорността по чл. 177 ЗДДС.

[фирма] несъмнено е и е било регистрирано по ЗДДС лице - получател на доставка, документирана с фактура № 20000000336/18.07.2019 г. за четири превозни средства - полуремаркета-газови цистерни, на обща стойност 380 000 лева и начислен ДДС – 76 000 лева, която доставка е облагаема. Не се спори също, че [фирма] е ползвало право на приспадане на данъчен кредит по тази фактура, както и че кредитът е свързан пряко с дължимия от [фирма] (издател на фактурата) ДДС и не е бил внесен в Държавния бюджет, по сметката на съответната ТД на НАП, вкл. до приключване на ревизионното производство. Осъществени са и условията, по смисъла на ал. 2, чл. 177, а именно: [фирма] е знаело или най-малкото е било длъжно да знае, че данъкът няма да бъде внесен от страна на [фирма], понеже: К. И. К. е управител на [фирма], а през 2019 г. е била управител и на [фирма]; същата, предвид представените споразумения за прихващане на взаимни парични задължения между двете дружества няма как да не е била наясно с финансовото състояние и на двата субекта, както и че издателят на фактурата не е внесъл начисления с фактурата ДДС, защото именно тя би следвало да се разпорежда и да контролира, вкл. финансовата дейност на дружествата; опитът да бъдат заблудени ревизиращите органи, че [фирма] е платило на [фирма] 43 200 лева, които обаче са били наредени по сметка на друго дружество - „М.“ Д. с ЕИК, различен от този на [фирма] също сочи на знание, че ДДС няма да бъде внесен. Облагаемата доставка, макар да е реално осъществена очевидно е документирана с фактурата на цена, различаваща се от пазарната цена с около 37 000 лева за всяко едно превозно средство и тази разлика значително се различава от пазарните цени на същите стоки, за процесния период 2019 г. Освен на експертното заключение, ревизиращите органи са се позовали и на констатации, описани на стр. 6 от РД (л. 45 от делото), както следва: полуремарке „Д., с рег. [рег.номер на МПС], с продажна цена по процесната фактура 100 000 лв. (без ДДС) е закупено чрез В. от Полша (протокол от 02.07.2009 г.), на стойност от 35 204, 94 лв.; полуремарке „Д. ЦНГ 42“ с продажна цена 100 000 лв. (без ДДС) също е закупено чрез В. от Полша (протокол от 01.11.2009 г.) за 29 337, 45 лв.; полуремарке „Болган Л 4047 Е.“, с рег.

[рег.номер на МПС] , с вписана продажна цена от 80 000 лв. (без ДДС) е придобито от [фирма] с договор за покупко-продажба от 04.08.2014 г. и фактура № 00..0274/23.02.2012 г. за сумата от 50 000 лв.; полуремарке „Д. ЦНГ 42“, рег. [рег.номер на МПС] с продажна цена от 100 000 лв. (без ДДС) е придобито от [фирма] с договор за покупко-продажба от 04.08.2014 г. и фактура № 200..0109/06.08.2014 г., на стойност 51 260, 30 лв.

Всички, изброени факти и обстоятелства Съдът приема за доказани от органите по приходите, в смисъла по чл. 177, ал. 2 ЗДДС. Ревизиращите органи са изпълнили задължението си за обективно, пълно и всестранно изследване на всички, относими за случая факти и обстоятелства, като ясно и недвусмислено са дефинирали извода си за дължимост на ДДС от [фирма], обоснован с конкретни факти. С оглед на това правилно и законосъобразно е вменена отговорност на [фирма] за внасяне на ДДС, начислен с фактура № 20000000336/18.07.2019 г. за доставка на четири превозни средства.

Съдът обаче приема, че с РА № Р-22002221002122-091-001/07.10.2021 г. необосновано са определени и лихви върху ДДС от 76 000 лева, в размер на 16 573, 55 лв. Лихвите следват основното публично държавно вземане. Принципно правилни са разсъжденията на ответника, изложени в решението му и касаещи нормите на чл. 16, ал. 3, вр. чл. 14, т. 3 ДОПК. Тези норми обаче, според настоящия състав на Съда не са относими и към определянето на задължения по специалния ред на чл. 177 ЗДДС. Задължение за ДДС, определено по този ред ще възникне за [фирма] едва след влизане в сила на съдебен акт, с който се потвърждава РА № Р-22002221002122-091-001/07.10.2021 г. След като преди това такова задължение не е било признато по надлежния ред, не следва в тежест на [фирма] да бъдат начислявани лихви върху размера на ДДС, за период, предхождащ вменяването на солидарна отговорност. В частта, относно начислените лихви, в размер на 16 573, 55 лв. ревизионният акт подлежи на отмяна.

В заключение - Ревизионен акт № Р-22002221002122-091-001/07.10.2021 г., потвърден от директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. с Решение № 1969/23.12.2021 г. е издаден от материално компетентни органи по приходите, в резултат на правилно прилагане на относимите материалноправни разпоредби на ЗДДС. Съобразен е с установените в ДОПК процесуални правила. Актът е незаконосъобразен и необоснован, но само в частта, относно начислено в тежест на [фирма] задължение за заплащане на лихви, в размер на 16 573, 55 лв., върху ДДС от 76 000 лева. В останалата част ревизионният акт е правилен, обоснован и законосъобразен. Жалбата подлежи на отхвърляне, в частта, относно вмененото на дружеството задължение да заплати ДДС, в размер на 76 000 лева, начислен с издадената от [фирма] фактура № 20000000336/18.07.2019 г. за доставка на четири превозни средства - полуремаркета-газови цистерни. Частично основателна се явява претенцията на ответника за юрисконсултско възнаграждение, което Съдът, на основание чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, вр. чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет, при материален интерес от 76 000 лева, определя юрисконсултското възнаграждение, в размер на 2 810 лева.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, ал. 2, чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата от управителя на [фирма] частта от РЕВИЗИОНЕН АКТ № Р-22002221002122-091-001/07.10.2021 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП – С., потвърден от директора на Дирекция „Обжалване и данъчно - осигурителна практика“ – С. с Решение № 1969/23.12.2021 г., относно начислените лихви, в размер на 16 573, 55 лв., върху ДДС от 76 000 лева.

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от управителя [фирма], против частта от РЕВИЗИОНЕН АКТ № Р-22002221002122-091-001/07.10.2021 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП – С., потвърден от директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. с Решение № 1969/23.12.2021 г., относно отговорност за ДДС, в размер на 76 000 лева, на основание чл. 177 ЗДДС, начислен с издадена от [фирма] фактура № 20000000336/18.07.2019 г.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК] да заплати на Национална агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение, в размер на 2 810 лв. (две хиляди, осемстотин и десет лева).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: